

Konunga-Sonen och Prinsessan Singorra

Det var en gång en konung, som rådde öfver ett mäktigt rike. Han var en stor höfding, och låg ofta på sina här-skepp, både sommar och vinter. Det hände sig så en gång, när konungen var i ledning, att hans snäcka stavnade ute på villande sjön, och kunde icke gå hvarken fram eller tillbaka; men ingen visste hvad det var som höll skeppet fast. Då gick konungen upp i fram-stammen, och såg hvarest Hafs-frun satt på böljorna vid skepps-bogen, och kunde han nu väl veta, att det var hon som hejdade fartygets lopp. Han tog så till orda, och frågade hvad hon ville. Hafs-frun svarade: »du slipper aldrig härifrån, med mindre du lofvar mig det första lif du möter på din egen strand.» Som konungen nu icke visste sig någon råd att komma dädan, jakade han till Hafs-fruns vilkor. Genast blef snäckan åter flott, vinden blåste i seglen, och konungen fick en god bör, ända till dess han kom i sitt land igen.

Konungen hade en enda son, som var femton vintrar gammal, och i allo gaf godt hopp om sig. Den unge prinsen höll[228] sin fader mycket kär, och längtade högeligen efter hans hemkomst. Vid han nu fick se vimplarne på konungens skepp, der de gingo fram öfver hafvet, blef han mycket glad, och lopp ned på stranden, för att helsa sin fader välkommen. Men när konungen igenkände sin son, blef han illa till mods, ty han hugsade hvad löfte han gifvit Hafs-frun. Han vände derföre sina ögon först till en galt, och så till en gås, hvilka gingo omkring på sjö-stranden. Derefter drog han upp till sin borg, och gaf befallning att galten skulle kastas i hafvet; såsom ock skedde.

Andra dagen blef en häftig storm, sjön gick hög, och galten vräktes död uppå stranden, tätt invid kungs-gården. Nu kunde konungen väl förstå, att Hafs-frun var vred. Han gaf så befallning att gåsen skulle kastas i hafvet; men det gick

sammaledes, der blef storm och sjö-gång, och böljorna kastade fogeln död uppå stranden. Då rann det konungen i sinnet, att Sjö-frun ville hafva hans enda son. Men pilten var sin faders högsta glädje, så att konungen ville icke mista honom för halfva sitt rike.

Huru länge det nu led, fick konungen omsider sanna det gamla ord-stäfvat, att »ingen man är starkare än sitt öde». Ty det hände sig en dag, att pilten gick ned till stranden, för att leka med andra barn af hans ålder. Då räcktes der upp ur vattnet en snö-hvit hand, med gyllene ringar på hvart enda finger. Den hvita handen fattade konunga-sonen, der han lekte uppå sjö-landet, och drog honom ned i de blåa böljorna. Prinsen blef så förd genom hafvet, öfver många gröna stigar, och stannade icke förr än han kom uti Hafs-fruns gård. Men det är sagdt, att Hafs-frun har sin sal djupt ned på hafs-botten, och den är så fager, att den glimmar af guld och dyra stenar, både innan och utan.

Ungersvennen dväljdes nu i den fagra borgen, och träffade der många andra ädla konunga-barn. Men ibland Hafs-fruns tärnor var en ung prinsessa, som hette *Singorra*; hon hade varit der i sju runda år, och visste många hemliga ting. Konunga-sonen fattade en stor kärlek för den fagra jungfrun, och de lofvade hvarandra sin tro och ära, så länge de månne lefva i verlden.

En dag lät Hafs-frun kalla ungersvennen, och sade: »jag har väl kunnat märka, att din hug leker till *Singorra*, min tärna. Nu vill jag sätta dig tre prof före. Om du fullgör dem, vill jag gifva dig den fagra mön, och orlof att draga hem till dina fränder. Men om du icke gör hvad jag tillsäger dig, skall du stanna här och tjena mig i alla dagar.» Svensken kunde icke mycket svara härtill. Hafs-frun förde honom derefter till en stor äng, som var tätt bevuxen med grönt sjö-gräs. Hon sade: »det må blifva ditt första prof, att du skall skära allt gräset, och sätta det åter upp, hvarje strå på sin rot, så det frodas och växer som tillföre. Men allt skall vara redo i afton, när solen gläder sig.» Så ordadt, gick hon sina färde,

och lemnade svennen åt sig sjelf. Prinsen begynte nu att skära och skära, allt hvad skäras kunde; men det hade icke töfvat länge, förrän han rätt väl kunde se och märka, det han aldrig skulle gå i land med sitt prof. Han satte sig derföre ned på ängen, och grät bitterligen.

Vid ungersvennen nu satt som bäst och grät, kom den fagra Singorra gåendes till honom, och frågade hvi han var så bedröfvad. Konunga-sonen svarade: »jag kan icke annat än gråta. Hafs-frun har befallt mig skära hela ängen, och sätta hvarje strå på sin rot igen. Om jag inte det har gjort tills sol går i skog, mister jag dig och all annan glädje här i verlden.» Jungfrun tog till orda: 'jag vill hjälpa dig, om du eljest lofvar bli mig trogen; ty dig skall jag aldrig svika.' Prinsen jakade härtill, och sade att han icke skulle bryta sin tro och lofven emot henne. Då fattade Singorra skäran, och rörde vid gräset; i samma stund var hela ängen skuren, och alla de små gräsen föllo på en gång till mark. Hon rörde så åter igen vid gräset, och se! då reste sig hvarje strå på sin rot, och ängen blef som tillföre. Derefter gick prinsessan sin väg; men svennen blef väl till mods, trädde glad inför sin matmoder, och sade att han lyktat sitt göromål, som hon tillsagt honom.

Andra dagen lät Hafs-frun ånyo kalla ungersvennen, och sade: »jag vill nu sätta dig ett annat prof före. I mitt stall stånda hundrade hästar, och der har icke varit rensadt i manna-minne. Nu skall du gå dit, och göra stallet rent. Om du det har gjort tills i afton när solen qvällas, vill jag stå fast vid mitt löfte.» Så ordadt, gick hon sina färde, och lemnade svennen åt sig sjelf. Men när prinsen kom till stallet, kunde han väl se och märka, det han aldrig skulle gå i land med sitt arbete. Han satte sig derföre ned, stödde hand under kind, och grät bitterligen.

Han hade inte suttit länge, förrän den fagra Singorra kom åter gåendes, och sporde hvi han var så sorgsen. Konunga-sonen gaf till svar: »jag kan icke annat än gråta. Hafs-frun har befallt

mig rensa hennes stall, om jag eljest icke vill mista dig och all annan glädje. Men stallet skall vara rent i afton, vid sola-glädningen.» Jungfrun tog till orda: 'jag vill hjälpa dig, om du lofvar bli mig trogen; ty dig skall jag aldrig svika.' Prinsen jakade härtill, och sade att han aldrig skulle älska någon annan än henne. Då gick Singorra bort till stalldörren, fattade en gull-piska som hang på väggen, och slog hästen, som stod längst undan i vrån. Genast slet hästen sig lös, och begynte skrapa marken med sina hofvar, intill dess hela stallet var rent, så att alla hundra fålarne gnäggade och stampade af fröjd. När allt detta var gjordt, gick prinsessan sin väg; men svennen var väl till mods, och trädde glad inför sin matmoder, att förkunna det han fullgjort hennes bud och befallning.

Tredje dagen lät Hafs-frun åter kalla konunga-sonen, och sade: »jag vill sätta dig ännu ett prof före. Om du fullgör äfven det, vill jag stå fast vid mitt ord, som jag lofvat; men om du inte gör som jag säger, skall du stadna här och tjena mig i alla dagar.» Prinsen sporde hvad hans matmoder äskade. »Jo», sade Hafs-frun, »i min stiga äro väl sinom tusende svin, och der har icke varit måkadt på hundrade år. Nu skall du måka svin-stigan, och det skall vara gjordt tills i afton när sol går ned.» Så ordadt, förde hon konunga-sonen till en stor stiga, hvarest lågo flera svin än någon visste tal uppå, och smutsen var samlad till ett högt berg, så att ingen kunde komma fram, utom allenast öfver en smal spång. Derefter vände Hafs-frun tillbaka, och trodde förvisst att svennen icke skulle gå i land med sitt företag. Konunga-sonen kunde icke heller tänka annat. Han satte sig derföre ned, stödde hand under kind, och fällde modiga tårar.

Vid han nu satt och grät, kom den fagra Singorra gåendes, och sporde hvi han var så bedröfvad. Prinsen svarade: »jag kan väl inte annat än vara ledsen. Hafs-frun har befallt mig rensa hela svin-stigan. Om jag inte det har gjort innan qväller, när solen bergas, mister jag dig och all annan glädje.» Jungfrun

tog till orda: 'var tröst! jag vill hjälpa dig, om du eljest lofvar bli mig trogen; ty dig skall jag icke svika.' Konungasonen jakade härtill, och sade att han aldrig i verlden skulle glömma henne. Då steg Singorra upp på smuts-högen, och gick varsamt fram öfver spången, intill dess hon kom till en gammal grå galt, som låg gömd i gyttjan. Konunga-dottern qvad:»Galt, Galt! gör rent efter dig,så blir du fri.»

Men knappast voro orden utsagda, förr än galten sprang upp, for hastigt omkring i stigan, bökade med trynet och sparkade med klöfvarne, samt vände icke åter, förr än hela platsen var ren som ett sals-golf. Derefter flydde han sin kos, och kom aldrig mer igen; men prinsen var glad, och kunde icke fyllest prisa den väna jungfrun för allt hennes bistånd.

Konunga-sonen trädde nu inför sin matmoder, och sade att han fullgjort hennes begäran, som hon hade tillsagt. Då blef Hafsfrun öfvermåttan vred, och tänkte att hon väl skulle fresta hvem som var starkare, hennes list eller svennens lycka. Hon lät så icke märka sig med någonting; men om morgonen, när sol rann upp, ropade hon ungersvennen, och sade att han skulle fara till hennes syster efter brud-saker. Hon gaf honom tillika en ask att lägga sakerna i, och tyckte prinsen sig väl kunna märka af hennes uppsyn, att hon icke väntade honom oskadd tillbaka ifrån den resan.

När det så led på tiden att svennen skulle gifva sig bort, kom den fagra Singorra gåendes till honom. Hon sade: »jag[232] har sport att du skall fara till Hafsfruns syster, och lära vi aldrig mer råkas, om du inte gör såsom jag nu vill säga dig. Här har du tvänne jern-knifvar, tvänne jern-yxor, tvänne ylle-mössor, och tvänne kakor. Dem skall du taga med dig, och skänka bort under vägen, hvar helst du kan finna rådligt. Men när du kommer fram, skall du noga akta hvar du sätter dig. I trollets sal äro fem stolar af olika färg. Om du sätter dig på den *hvita* stolen, sjunker du, och sjunker ända ned i hafsens grund, och kommer aldrig upp igen. Om du sitter på den *röda*, brinner du och brinner, och blir aldrig kall igen. Om du

sitter på den *blåa* stolen, får du slag och brådöd, och vi ses aldrig mer igen. Om du sitter på den *gula*, får du tvinsot, och täres, och trånar, och blir aldrig frisk igen. Men på den *svarta* stolen kan du sitta, ty der blir du oskadd.» Hon tillade: »här är ett silkes-hyende, det skall du lägga under ormen, som ringlar på sals-golfvet. Men framför allt ät icke af maten, ty då blir du död, och jag får aldrig se dig mera.»

Konunga-sonen tackade mycket för dessa goda råd, tog så afsked ifrån sin käresta, och lärer ingen undra, om de skiljdes med stor sorg å begge sidor. Derefter begynte han sin vandring, och intet är oss sagdt om hans färd, förrän han kom till tvänne män, som höllo på att tälja och slöjda; men de hade inte mer än en knif, och dålig var den, ty han var af träd. Då rann det prinsen i hugen hvad Singorra hade sagt, han tog så fram sina jern-knifvar, och gaf åt de begge slöjdemännen.

Ungersvennen gick så ett stycke bättre fram, och kom till tvänne hugge-karlar; men deras arbete skred mycket smått, ty de hade inte mer än en yxa, och dålig var den, ty hon var af träd. Då kom prinsen ihåg sin kärestas råd, och skänkte dem hvar sin jern-yxa. Derefter fortsatte han sin färd, och kom till tvänne karlar, som stodo vid vägen och malde på en qvarn; men vinden blåste kall, och männen voro bar-hufvade. Då gjordes det prinsen ondt om de begge karlarne, och han gaf dem hvar sin ylle-mössa. Han vandrade så ännu en stund, och kom till borga-grinden. Då rusade der fram en ulf och en björn, och ulfven glupade, och björnen brummade, som ville de uppsluka honom. Men ungersvennen var inte rådlös; han tog en kaka, bröt den i tu halfvor, och gaf ulfven och björnen hvar sitt stycke. Vild-djuren kröpo nu tillbaka i sitt ide, och lemnade vägen fri, så att prinsen utan vidare äfventyr kom fram till trollets gård.

När svennen kom in, staddes han för Rå-drottningen, helsade ifrån hennes syster, och framförde sitt ärende. Han blef nu emottagen på det aldra bästa, och käringen lofvade styra om bröllops-sakerna, som begärdt var. Hon lät så framsätta en

hvit stol, och bad ungersvennen hvila sig efter den långa resan. Men prinsen kom ihåg Singorras råd, och svarade att han inte var trött. Då lät Rå-drottningen bära fram den röda stolen; men prinsen svarade som förut, att han väl orkade stå. Käringen lät derefter bära fram den blåa stolen; men svennen ville icke sätta sig. Likaledes ock med den gula stolen. När så Rå-drottningen icke afstod ifrån sin begäran, gick svennen fram till ändan af salen, satte sig på den svarta stolen, och sade: »här tyckes mig att en liten hvila kan vara god.» Käringen kunde häraf skönja att prinsen var på sin vakt, och man kan väl tänka, att hon inte blef vänligare till sinnes för det.

Rå-drottningen tog nu fram en korf, bjöd prinsen äta, och sade, att han väl tarfvade något till lifs efter så lång en vandring. Svennen undskyllade sig att han icke var hungrig, men det half inte; han skulle äta, antingen han ville eller icke. Käringen gick derefter bort, för att tillreda bröllops-sakerna; men talade först till sin orm, som låg i ett hörn af salen:»Ormen min!vakta honom du.»

Vid nu svennen kom för sig sjelf, och blef varse ormen der den ringlade sig på sals-golfvet, rann honom i hugen hvad Singorra hade sagt. Han gick derföre hän till odjuret, strök det med handen, och lade silkes-hyendet under dess hufvud; hvilket ormen lät sig väl behaga. Derefter smög prinsen bort i vrån, gömde korfven under sop-qvasten, och gick så åter till sitt säte.

Knappast var han redo härmed, förrän Rå-drottningen kom in igen, och sporde om han ätit af maten som hon gifvit honom. Konunga-sonen jakade härtill. Då sade trollet:»Pölsa-var min!hvar äst du nu?»

Korfven svarade: 'I sop-vrån här, I sop-vrån här.'

Nu blef Rå-drottningen mycket misslynt, hemtade korfven, och sade, att prinsen skulle äta upp den tills hon kom igen.

Derefter gick hon ut; men talade först till ormen:»Ormen min!vakta honom du.»

När så käringen var borta, visste prinsen inte sin lefvandes råd hvar han skulle gömma den stygga anrättningen. Omsider hittade han på, och stoppade den i barmen, under kläderna. Det hade så intet lidit långt om länge, förrän trollet kom igen, och sporde om han ätit sig mätt. Svennen jakade härtill. Då sade Rå-drottningen:»Pölsa-var min!hvar äst du nu?»

Korfven svarade:’Här, i barmen,Här, i barmen.’

Nu blef käringen väl tillfreds, och mälte:»Äst du i barmen,nog kommer du i tarmen.»

Konunga-sonen fick derefter en ask med bröllopps-saker, tog så afsked ifrån Rå-drottningen, och lagade sig mot hemmet. Men han hade knappast kommit ut på gården, förr än korfven begynte röra sig under hans kläder, och förbyttes till en stygg drake, som bredde ut vingarne och flög högt upp i sky. Då blef ungersvennen förfärad, och vandrade det fortaste han kunde. När han så kom till borga-grinden, ropade käringen:»Björnen min,rif honom i tusende flingor!»

Genast rusade björnen fram; men svennen tog en half kaka, och kastade i djurets munn. Då sade björnen:»Hungrig var jag,nu är jag mätt,»

och lufsade så tillbaka i sin kula. Men svennen fortsatte sin färd, och kom till ulfven. Då ropade trollet:»Ulfven min,rif honom i tusende flingor!»

Straxt rusade ulfven fram, och glupade stort; men konunga-sonen tog den halfva kakan, och kastade i hans munn. Ulfven gick så tillbaka i sitt ide, sägande:»Hungrig var jag,nu är jag mätt.»

Nu tycktes det konunga-sonen föga rådligt att töfva. Han tog därför till att springa det snabbaste han kunde, och kom till

de begge männen som molo på qvarnen. Då ropade Rådrottningen: »mjölnare två, malen honom i tusende flingor!»

Men när mjölnarena fingo se hvem det var, ville de icke göra honom någon skada, utan sade: »inte ska' vi löna godt med ondt. Han har gett oss ylle-mössor; förr stodo vi barhufvade.» De fortforo så att mala utan uppehåll; men svennen lopp stigen fram, och kom till männen som slöjdade. Då ropade kärningen: »Täljare två, Täljen honom i tusende flingor!»

Men när täljarena fingo se hvem det var, ville de icke göra honom någon skada, utan sade: »inte ska' vi löna godt med ondt. Förr täljde vi med träd-knifvar; han har gett oss jernknifvar.» De gingo så åter till sitt arbete; men konunga-sonen skyndade framåt, och kom till karlarne som höggo. Då ropade trollet om igen: »Huggare två! Hugg' honom i tusende flingor!»

Men när hugge-karlarne fingo se hvem det var, ville de icke göra honom något för när, utan sade: »inte ska' vi löna godt med ondt. Förr hade vi yxor af träd; han har gett oss yxor af jern.» Karlarne begynte nu hugga som förut; men konunga-sonen lopp vägen fram, och stannade inte förr än han kom åter till Hafs-fruns gård.

Ungersvennen gick så inför sin matmoder, gaf henne bröllops-sakerna, och gjorde reda för sin sändning. När nu Hafs-frun såg honom helbregda, blef hon mycket förundrad, och man kunde väl märka att hon var vred. Det led så på aftonen, att folket skulle till sängs. Då kom den fagra Singorra gåendes till prinsen, helsade honom med stor huldhet, och sade: »nu är kärningen vred, och vi måste snarligen fly undan, om vi hafva lifvet kärt.» Prinsen genmälte: 'huru skall det gå till? Aldrig komma vi ur Hafs-fruns gård, utan hennes goda minne.' Jungfrun tog till orda: »var tröst! jag skall finna på råd, om du eljest lofvar bli mig trogen; ty dig skall jag aldrig svika.» Konunga-sonen försäkrade åter, att han aldrig skulle älska någon i verlden, utom henne. Då sade Singorra: »gack ned till stallet, och lägg guld-sadeln uppå den svarta hingsten;

men lägg silfver-sadeln på det svarta stoet. Vid midnatts-tid fara vi hädan.» Prinsen gjorde som konunga-dottern hade sagt, vandrade ned till stallet, lade guld-sadeln uppå den svarta gångaren, och silfver-sadeln på det svarta stoet. Men Singorra gick in i jungfru-buren, lindade samman klutar och gjorde tre små dockor, hvilka hon ställde, en vid sängen, en midt på golfvvet, och en vid tröskeln. Derefter skar hon sig i venstra lillfingret, lät en blod-droppa falla på hvarje docka, och sade: »J skolen svara för mig när jag är borta.»

När det nu var vid midnatts-tid, smögo konunga-barnen ned till stallet, satte sig upp på sina gångare, och rymde bort ur Hafs-fruns gård. De redo så hela natten, utan att någon märkte deras färd. Men när det led emot otte-mål, och hanarne begynte gala, vaknade Hafs-frun i högan loft, och ropade:»Singorra min!sofver du ännu?»

'Nej, min fru!' svarade dockan, som stod vid säng-stolpen. Det led så någon stund, och Hafs-frun ropade åter:»Singorra min!hvad gör du nu?»

'Jag gör upp eld, min fru!' svarade den andra dockan, som stod på golf-tiljan. Det gick så en stund, och käringen ropade tredje gången:»Singorra min?brinner det ännu?»

'Ja, gör det så, min fru!' mälte den tredje dockan, som stod vid tröskeln. Men när det led emot dager, kom Hafs-frun sjelf gåendes i Singorras jungfru-stuga, och man kan väl tänka att hon inte blef god, när hon fann buren tom, och ingen derinne utom dockorna, som stodo på golfvvet och stirrade. Hon lopp så ned till stallet, för att se om sina fålar: men inte fick hon någon tröst der heller; ty den svarte gångaren var borta, det svarta stoet var borta, och käringen kunde häraf väl förstå, att konunga-barnen flytt sina färde.

Hafs-frun blef nu öfvermåttan vred, och satte sig i sinnet att de begge rymmarne icke skulle ha gjort henne det för intet. Hon ropade derföre sin dräng, och sade: »skynda dig och sadla

min egen bock, som tar hundrade mil i steget. Rid så bort, och fånga både smått och stort!» Drängen var genast redo, sadlade käringens bock, satte sig upp på hans rygg, och for af, som när vinden spelar öfver böljorna. När nu Singorra fick höra gny och dön bakom sig, kunde hon väl förstå hvad som var på färde. Hon vände sig derföre till konunga-sonen, och sade: »hör du hur det susar? nu är bäst vi akta oss; för Hafs-fruns bock är ute och lunkar.» Hon skapade så sig sjelf och sin fästeman till två små råttor, som sprungo och lekte vid vägen. Knappt var detta gjordt, förr än Hafs-fruns dräng kom farandes i luften, så det susade om honom. Vid han nu fick se de begge råttorna, tänkte han för sig sjelf: »inte kunde det väl vara dem, som min matmoder menade.» Han red så vägen fram, och vände tillbaka utan att finna något. Vid han nu kom hem, stod Hafs-frun ute på sin gård, och frågade: »nå! har du sett dem?» 'Nej,' sade drängen, 'jag såg ingenting, bara ett par små råttor, som lekte jemte vägen.' »Dem skulle du ha tagit», sade Hafs-frun, och var mycket vred. »Vänd nu tillbaka, och fånga både smått och stort!«

Drängen steg så åter upp på den snabbfotade bocken, och for af som en blåst. Men när Singorra fick höra gny och dön bakom sig, sade hon till sin följeslagare: »hör du hur det susar? Nu är bäst vi akta oss; för Hafsfruns bock är ute och lunkar.» Hon förbytte derefter sig sjelf och sin käraste till två små foglar, som flögo af och an i luften. Rätt som det var, kom drängen ridandes på sin bock, och for förbi som en ljungeld. Vid han nu fick se de begge foglarne hvilka flögo i luften, tänkte han för sig sjelf: »icke kunde det vara dem, som min matmoder menade.» Han red så längre fram, och vände slutligen tillbaka, utan att hafva funnit något. När han nu kom hem, stod Hafs-frun ute på sin gård, och frågade: »nå! har du sett dem?» 'Nej,' svarade drängen, 'jag såg ingenting, utom två små foglar, som flaxade i luften.' »Just dem skulle du tagit», sade Hafs-frun och var mäkta förgrymmad. »Vänd nu tillbaka, och fånga både smått och stort!«

Drängen steg så åter upp på den snabbfotade bocken, och for af som en tanke. Men när Singorra hörde gny och buller bakom sig, sade hon till konunga-sonen: »hör du hur det susar? Nu är bäst vi akta oss; för Hafs-fruns bock är ute och lunkar.» Hon skapade derefter sig sjelf och sin hjertanskär till tvänne träd, som stodo jemte vägen; men träden hade inga rötter. Knappast var det bestäldt, förr än drängen kom ridandes på sin bock, och for fram så det hven i luften. Vid han nu fick se de begge träden, tänkte han för sig sjelf: »inte kunde det väl vara dem, som min matmoder menade.» Han red så förbi, och vände slutligen tillbaka med oförrättadt ärende. När han nu kom hem, stod Hafs-frun ute på sin gård, och frågade: »nå! har du sett dem?» 'Nej,' svarade drängen, 'jag såg ingenting, utom tvänne träd, som stodo vid vägen.' »Just dem skulle du ha tagit», sade Hafs-frun. »Bad jag inte, du skulle fånga både smått och stort?» – Kärningen var nu öfvermåttan vred, och gaf sig sjelf på väg att jaga efter flyktingarne. Men Singorra hade nyttjat tiden, och när Hafs-frun kom fram, voro konungabarnen redan öfver landamäret, så hon icke hade någon vidare makt med dem.

Konunga-sonen och den fagra Singorra färdades nu vägen fram, och kommo upp utur hafvet icke långt ifrån kungs-gården. När så ungersvennen igenkände sin faders gård, fick han en stark åtrå att fara fram och se huru det gick hans fränder, om de ännu voro vid lif. Singorra lade sig med all makt häremot, ty hon kunde väl förutse huru allt skulle lyktas; men prinsen bad så innerligen vackert, och till sluts kunde hon icke stå emot hans böner. Det blef så beramadt, att konunga-sonen skulle gå upp till kungs-gården; men Singorra stavnade qvar, och bidade hans återkomst. Vid nu konungabarnen skulle skiljas åt, sade prinsessan: »ett skall du lofva, för all den huldhet och tro jag visat dig. Du får icke tala vid någon i din faders gård; ty då glömmes du ditt ord och löfte, som du gifvit mig.» Prinsen samtyckte härtill, och for derefter sina färde. Men konunga-dottern satte sig vid vägen, och grät; ty det tycktes henne tungt att mista honom, som hon höll så kär framför allt

annat i verlden.

När nu ungersvennen kom ridandes i sin faders gård, blef stor fröjd ibland alla hans fränder, och de gingo emot honom med lust och hugnad. Men prinsen var underlig till sinnes, och ville hvarken tala eller svara, utan lagade sig att genast rida bort igen. Detta föll hans fränder sällsamt före; men de kunde icke qvarhålla honom. Vid prinsen så skulle fara ut genom borga-grinden, kommo gårds-hundarne hastigt rusande emot honom, och skällde hårdt. Då glömde svennen sitt löfte, och ropade: »hut! hut!» Men i samma stund skiftades hela hans håg, så han förgat sin käresta och allt annat, och det förgångna syntes honom icke annorlunda än som en svår dröm. Han vände så åter till sina fränder, och undficks af[240] alla med stor kärlek. Och der vardt fröjd öfver konungens gård, ja öfver hela riket, att kungen återfått sin enda son, som så länge varit borta. –

Nu vilja vi gå tillbaka, och se huru det gick med Singorra, der hon satt och väntade på sin fästeman. Hon väntade och väntade; men ingen konunga-son hördes af. Då kunde jungfrun väl förstå huru allt hade aflupit; hon blef derföre mycket bedröfvad, gick undan ifrån vägen, satte sig vid en liten källa, och grät. När det så led emot morgonen, och sol rann upp, kom der en ung flicka gåendes för att hemta vatten. Vid hon nu lutade sig ned, och fick se den fagra Singorras bild i källan, blef hon mycket glad, och kunde icke annat tro, än det var hennes eget anlete som hon såg. Flickan slog så händerna tillsamman, och sade: »hvad! har jag blifvit så fager? Då passar jag inte längre på att sitta i stugan hos min blinde far.» Med dessa ord, lemnade hon sin kruka, och lopp sina färde. Men Singorra tog krukan full med vatten, gick upp i stugan till den blinde mannen, och aktade honom så väl, som hade han varit hennes fader. Gubben kunde icke heller tro annat, än det var hans egen dotter, ehuru det föll honom underligt före, att hon i hast blifvit så annorlunda till sinnes.

Emedlertid gick ett stort rykte kring bygden, om den blinde gubbens dotter, det hon var så fager att vänare vif inte kunde finnas. Slikt tal kom äfven för hofmännen på kungsgården, och de satte sig i sinnet att pröfva, om det var sannt som sades, att den unga tärnan var lika stolt som hon var vacker. De sämjades nu så, att hvar efter annan skulle eftersträfva hennes ynnest, och mente att de på sistone skulle få sanna det gamla rönet, att »alltid koxar dufvan, me'n båge bändes.»

Det led så någon tid bortåt, och den förste hofmannen skulle pröfva sin lycka. Han gaf sig derföre till gubbens stuga, satte sig att snacka med den fagra mön, och halp henne med hennes sysslor såsom unga män hafva för sed. När det nu blef serla, och folket skulle lägga sig, ville hofmannen inte gå sin väg, utan beddes få stadna qvar öfver natten. Singorra låddes som hon inte hade något häremot. Men rätt som det var, utbrast hon: »ack! det var sannt, jag glömde skjuta spjället, och det blir så kallt till natten.» Genast var hofmannen redo, och erbjöd sig att gå i hennes ställe. Jungfrun tackade, och sade: »säg mig till, när du håller i spjäll-stången!» 'Ja, nu håller jag', svarade hofmannen. Då ropade prinsessan: »Spjäll håll karl, och karl håll spjäll, ända till ljusan dag!»

Hofmannen blef nu fast, och kunde inte komma hvarken fram eller tillbaka; utan stod vid spjäll-stången och ryckte, och ryckte, hela natten igenom. När så dager var ljus, blef han lös igen, och smög skamflat hem till kungs-gården. Men ingen lærer undra, att han icke ville omtala huru snöpligt hans färd hade aflupit.

Nästa qväll skulle den andre hofmannen gifva sig å stad och pröfva sin lycka. Han gick derföre bort till gubbens stuga, satte sig hos den unga mön, och ordade mycket fagert snack, såsom unga män hafva för sed. När det nu blef serla, och folket skulle till sängs, ville hofmannen inte gå sina färde, utan beddes få stadna qvar öfver natten. Jungfrun biföll denna begäran, och ställde sig mycket vänlig. Men rätt som det var, utbrast hon: »ack! det var sannt, jag glömde stänga igen

dörren, och det blir så kallt till natten.» Genast var hofmannen redo, och erbjöd sig att göra det i hennes ställe. Jungfrun tackade, och sade: »säg mig till, när du håller i låset!» 'Ja, nu håller jag,' svarade hofmannen. Då ropade prinsessan:»Dörr håll karl, och karl håll dörr,ända till ljusan dag!»

Hofmannen blef nu fast vid dörren, och fick stå der och dra, och dra, ända tills dager blef ljus. Då blef han omsider lös, och smög skamflat hem till kungs-gården. Men han aktade noga, att ingen skulle förnimma hvad äfventyr han haft om natten.

Tredje qvällen skulle den siste hofmannen å stad och försöka sin lycka. Han gick derföre bort till gubbens stuga, satte sig hos den unga mön, och rosade hennes skönhet, såsom qvinnor oftast vilja höra sin fägring prisas. Konunga-dottern låtsade som hon gerna lyddes till detta snack, och ställde sig mycket vänlig. När det nu blef serla, och folket skulle lägga sig, ville hofmannen ingalunda gå bort, utan beddes få stadna hos den unga tärnan. Singorra biföll denna begäran. Men rätt som det var, utbrast hon: »ack! nu minns jag; jag har icke stängt in kalfven, och det får jag inte glömma.» Hofmannen var genast redo, och erbjöd sig att göra det i hennes ställe. Mön tackade, och sade: »kalfven är svår att fånga, säg mig till när du har honom fast!» 'Ja, nu har jag honom,' svarade hofmannen, och fattade kalfven i svansen. Då ropade prinsessan:»Kalf håll karl, och karl håll kalf,och spring öfver berg, och spring öfver dal,ända tills dager blir ljus!»

Nu blef der en lustig skjuts; ty kalfven till att springa öfver både berg och dalar, och hofmannen till att springa efter, med händerna fast vid kalf-rumpan. De lupo så hela natten igenom, ända tills sol gick upp; men då var hofmannen så trött, att han näppeligen förmådde röra sig. Han vände nu igen till kungs-gården, och tyckte att det blef honom till ringa heder, om någon sporde huru hans färd hade aflupit.

Medan allt detta timade, gingo konungen och drottningen till

råds med hvarandra, att prinsen skulle gifta sig. Svensken efterkom deras vilja härutinnan, for så bort i främmande land, och fäste sig en fager konunga-dotter. Derefter lagades till bröllopp, och allt var lust och gamman öfver hela kungsgården. Det hände sig så en dag, att prinsen var ute och åkte med sin unga brud, och kom till stugan, hvarest Singorra satt hos den blinde gubben. Vid de nu skulle fara förbi, blefvo hästarne bångstyriga, bröto af tistel-stången, slogo sönder karmen, och rände sin kos, så ingen kunde taga dem fatt. Nu blef stort bryderi och öfverläggning, huru de unga tu skulle komma hem till kungsgården igen. Då sågo de tre hofmännen på hvarandra, och den ene tog till orda: »väl vet jag hvar vi skola få oss en ny tistel-stång. I denna koja bor en tärna. Om hon vill låna[243] oss spjäll-stången, som ligger öfver taket, är jag viss, att den duger till vagns-tistel.» Den andre hofmannen sade: »nog vet jag huru vi skola laga karmen. Om flickan vill låna oss sin stugu-dörr, är jag viss, att den passar.» Den tredje hofmannen lade till: »värst blir att skaffa hästar. Men om tärnan vill låna oss sin kalf, vet jag visst att han orkar draga hela karmen, vore den ock så tung.» Som nu intet annat stod att råda, skickade konunga-sonen bud till tärnan, och beddes få låna spjäll-stången, stugu-dörren, och kalfven. Härtill samtyckte mön af hjertat gerna, likväl med vilkor, att hon skulle få vara med på prinsens bröllopp; såsom han ock lofvade. Spjäll-stången blef nu satt som vagnstistel, och passade fullkomligt. Stugu-dörren lades i karmen, och passade likaledes. Derefter spändes kalfven framför åkdonet, och så foro prinsen och hans unga brud hem till kungsgården med både lust och gamman.

När nu bröllops-dagen var inne, klädde sig Singorra i en silke-sömmad kjortel, prydde sig med kosteliga smycken, och gick fram till kungsgården. Men hennes kjortel lyste af röda guldet i hvarenda fäll, och hon sjelf var så fager, att alla undrade deröfver, och tänkte att hon måtte vara en konungs dotter. Derefter satte sig bröllops-gästerna till bords, och alla aktade uppå den främmande mön, hvad hon skulle företaga

sig. När det så lidit någon stund, tog Singorra fram en liten ask; i asken voro tre små foglar och tre små guld-korn, och vid jungfrun öppnade locket, hoppade foglarne ut och flögo midt öfver bordet, dit hvarest brudgummen satt. Men de hade hvar sitt guld-korn i munnen, utom den tredje fogeln, som glömde sitt korn. Då sade de begge foglarne: »se, nu har du glömt ditt guld-korn, såsom konunga-sonen glömde Singorra.» Men i samma stund gick det upp som ett ljus för prinsens sinne, och det rann honom i hugen, huru han svikit tro och ära emot sin käresta. Han sprang så upp ifrån bordet, tog den fagra Singorra i famn, och sade: »dig eller ingen vill jag hafva i verlden, ty du är min rätta fästemo.»

Vid denna tilldragelse blef stort gny i salen, och gästerna sågo med undran uppå hvarandra. Då tog brudgummen till att förtälja, huru allt hade timat, ända ifrån den dagen han kom till Hafs-frun, och hvad stor hulldhet den unga tärnan städse bevist honom. Derefter blef den främmande prinsessan återskickad till sin fader, med stort följe och all annan heders-bevisning. Men konunga-sonen drack sitt bröllopp med den fagra Singorra, och brölloppet varade i dagar, det varade väl i sju, och om det inte är lyktadt, drickes det än i denna dag.